

HAYATIN SESLERİ VE YÜZLERİ

- Kısa Öyküler -

ERDOĞAN TEZGİDEN

Emeğin Sanatı E-Yayınları

HAYATIN SESLERİ VE YÜZLERİ

- Kısa Öyküler -

ERDOĞAN TEZGİDEN

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Kitaplığı
Anlatı Dizisi - 3
Nisan / 2012

Hayatın Sesleri ve Yüzleril
Erdoğan Tezgiden

Kapak Fotoğrafı: Ali Ziya Çamur
Yayın, Tasarım ve Düzenleme: A. Z. ÇAMUR

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Kitaplığı

Şiir Dizisi:17
Nisan 2012

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Dergisinin yan kuruluşudur.

İlgili web adresleri:
http://emeginsanatie-yayinevi.blogspot.com

http://emeginsanati.blogspot.com

http://issuu.com/emeginsanati

Emeğin Sanatı E-Yayınları e-posta adresi:
emeginsanati@gmail.com

*© Bu e-kitabın tüm hakları **Ali Ziya Çamur**'a aittir. Bu kitap ve kitabın özgün özellikleri Emeğin Sanatı kolektifine aittir. **Ali Ziya Çamur**'un ve Emeğin Sanatı Kolektifinin izni olmadan hiçbir biçimde taklit edilemez, kopyalanamaz, çoğaltılamaz. Ancak kaynak belirtilerek alıntı yapılabilir.*

ÖYKÜNÜN YÜKSELİŞİ

Bir yazarımız diyor ki: ”Edebiyat tarihlerine baktığımızda velisiyle, delisiyle; alimiyle, cahiliyle; sultanıyla, eşkıyasıyla; hakimiyle, mahkûmuyla şiir yazan bizden başka bir ulus bulamayız.” Bu söz, ulusça bizim şiire verdiğimiz önemi gösteriyor. Gençlik yıllarımızda şiir yazmayanımız azdır içimizde.

Ama günümüzde öykünün şiire karşı yükselişe geçtiğini görüyoruz. Gençler arasında da öykü şiirin yerini almakta yavaş yavaş. Doğal olarak şiirde gördüğümüz olumsuzluklar, öyküye de yerleşme çabasında.

Öykü, yaşamın bir kesitinden insanı, insanın dramını sanatın gereklerine uygun yansıtan bir edebiyat türüdür. Yaşamın bir öğesinin, bir insanın, durumun, olayın ya da duygunun yoğunlaştırılmış anlatımıdır öykü. Öykü, boyutu ne olursa olsun, doğaya ve insana özgün bir bakış, bir eleştiri; yaşamımıza yeni anlamlar, yöntemler, yorumlar getiren bir anlatım türüdür.

Öykü, yaşamın bir kesiminin türlü esintilerle, bir sihirbazlık hüneriyle okuyucunun gözüne çarptırılmasıdır; duyularda tatlı bir ürperti yaratma, zihni dolaylı bir şekilde harekete geçirme, kısa ve tatlı ezgiler gibi vicdana seslenme, gözlerin önüne kısacık, kimi kez şaşırtıcı, kimi kez acı tablolar serip okuyucuyu uyarmadır.

Öykücü, öyküsünü kaynak olarak toplumsaldan almakta, ama kendi kurmacası içinde başkalarına aktarmakla da, onu yine toplumsal alanda dolaşıma göndermektedir. Başka bir anlatımla öykü, yalnızca kaynak olarak değil, sonuç olarak da toplumsaldır.

Öykü, toplumsaldaki çelişkiler ve çatışkılar boyunca belirmekle kalmaz; öykücü de öykünün kuruluşunu yine bir gerilim alanında, çelişki ve çatışkılar içinde gerçekleştirir. Öykü, yaşamın değişim süreci içinde, düşle gerçeğin buluştuğu belirsizlikte, insanın boyutlarının yeniden kavranmasıdır.

Günümüz eleştirmenlerinden Semih Gümüş, öykünün doğuş ve gelişim aşamasını şöyle saptıyor: “İnsanın kendisiyle, ötekiyle, farklı olanla çatışmasından ve bunların değerleri arasındaki elektrikten doğar öykü: yaşamı dokuyan ilmeklerin birbirine örülmesiyle ortaya çıkan dokunun, kısacası yaşamın canevinin yazınsal yazıyla çatışmasında yaşar”

Öyleyse öykücünün görevi değişeni, gerçek yaşamın ortaya çıkardığı yeni durumları görmek, duymak, göstermek, duyurmak olmalıdır.

Öykü, boyutu ne olursa olsun, doğaya ve insana özgün bir bakış, bir eleştiri; yaşamımıza yeni anlamlar, yöntemler, yorumlar getiren bir anlatım türüdür.

Sonuç olarak, öykü serüvendir. Sayısız insanın ya da belirli bir tarih kesitinde bir toplumun nabız atışlarını onunla yaşarsınız. Bu nabız atışı içinde kendi duyarlıklarınızı bulduğunuzda öykü görevini yapmış demektir.

Ali Ziya Çamur

"Erdoğan Tezgiden",
benim çeşitli yerlerde
öykülerimin yükünü taşıyan addır.
Biraz kendime güvenememekten,
biraz da yazmayı zorunlu ve sorunlu
gördüğümden "Erdoğan Tezgiden"
takma adını kullandım.

Bu kısa öyküleri
E-Yayın olarak kitaplaştırırken
yeniden "Erdoğan Tezgiden"
adını kullanmayı yeğledim.

Ali Ziya Çamur

HAYATIN SESLERİ VE YÜZLERİ

Denizin ince kıvrımlı dalgaları, altın kumlar üzerine dantelalarını yayarken, sesleri, kıyıya kavuşup da tez ayrılmanın kırıklığını yansıtıyordu.

Biraz sonra bu sese bir balıkçı motorunun pat patları karıştı. Güneş henüz Kızılburun'un azıcık üstünde, bir çam dalına takılmış duruyordu. Ak şapkalı balıkçı, motorun arkasına çökmüş, bir eli dümende, gözleri dümen suyuna takılan düşlerde.

Bir sigara dumanladı, dümen suyuna paralel üfledi. Kıyı, uykudan yeni uyanmakta, dağlar çamlı sırtlarıyla körfeze doğru gerinmekte… Uzakta, kentlerde ağır ağır çalışma yaşamının senfonisi çalınmaya başlıyor: Kamyon, otomobil, klakson ve iş makinelerinin sesleri… Bir okul bahçesinde zil sesi, ardında cıvıl cıvıl, neşeli kahkahalar… Klavye tıkırtıları... Bir demirciden yükselen tak tuk çekiç sesleri… Gırıl gırıl işleyen tornanın sesi… Arada duvar ören, sıva yapan işçilerden yükselen içli bir hasret türküsü...

Azıtepe'nin üzerinde iki top bulut peyda oldu. Bu top büyüdü büyüdü... Ucundan ucundan gökyüzünü kaplamaya başladı. Balıkçı da ağırdan ağırdan telâşlanmaya başladı. Ağ yığınlarının üstünü örttü ve bastırdı.. Sepetleri ve kasaları bağladı. Motorun dümenini az ilerdeki Zeytinlik Koyuna kırdı.

Rüzgâr şiddetini giderek artırdı. Sakin ve ağır akışkan sular giderek hareketlenmeye, aralarında kırılan dalgalarda çiçeklenmeye başladı.

Motor, iki yana beşik gibi salınmaya başladı, içeri hafiften hafiften sular vuruyordu. Balıkçı, dümene sıkı sıkıya yapıştı. Az önceki umarsızlık ve kaygısızlıktan eser kalmamıştı. Hayat, esen sıkı bir poyrazla, farklı ve beklenmedik yönlerini gösteriyordu. Koya az kalmıştı. Bir – iki ters dalgayı alabora olmadan atlattıktan sonra koyun huzurlu sularına ulaşmayı başardı. Kayığı kumsala çıkardı. Yere atlar atlamaz derin bir "oh!" çekti. İlerdeki pınarda tuzlu suyun yaktığı yüzünü yıkadı.

Pınarın hemen üzerinde kendine merhaba diye ballı incirlerden iki tane kopardı ve ağzına attı. Her fırtınadan sonra hayatın ballı yanıyla buluşmak... "İşte hayat bu!" dedi. Islık çalarak yorgun bedenini zeytin ağaçlarının altına bırakıverdi.

MUTLULUKLARI TÜKETİR HASRET

Dal kırıldı, ormanın uzak derinliklerinde yansıdı sesi. Rüzgâr, gecenin koynunda tararken çamların saçlarını, ay çıktı...

Bir adam, yıllarca, binlerce adımın biçim ve yön verdiği kıvrım kıvrım bir patikada hüznünü sigarasına katık ederek, acıların yoldaşlığında ilerliyordu.

Yaşanan ve yaşatılan acıların ezgisi türkülenirken dilinde, varılacak hedefi olmayan bir mermi yalnızlığında ağır adımlarla ormanı aştı.

Bir derenin büklümünde taştan taşa ulaştı karşıya. Tepelerin sırtını yalayan ufuk çizgileri gümüşlenirken, kavak hışırtıları, ocaklardan kıvrılan dumanlar ve taze demli çay kokusu muştuladı köyü.

Durdu... Üç yüz altmış derecelik bir açıyla köyün dört bir yanını taradı gözleri. Aradığını bulmuş olmanın dinginliğinde, köye uzanan yoldan tepeye vuran bir keçi yoluna saptı.

Gurbetin paslı, kara, insanlıktan yana fukara labirentlerinde tükenen kırk yılını adımlarına yoldaş ederken mutluluğu bir uçurtma gibi sigara dumanıyla savurdu köyün üstüne.

Selâm verecek tek tanıdığı yoktu. Bir zamanlar kendisine sevgi fenerinden ışıklar sunanlar bu tepenin önündeki mezarlığın sessiz ve kimsesiz konuklarıydı artık. Ama köyün dağı, taşı, bin bir çeşit ağacı çocukluğunun sessiz tanıklarıydı.

"*İşte bayramım bu!"* dedi adam. Bir fidanken çıktığı köye; *"belki gelen yıla!"* umutlarıyla onu geçim sıkıntısının prangasına vuran kentten ancak yaşlı ve dalları kırık bir çınar olarak dönebilmişti. Nice bayramlar çağrılara yanıt verememiş, kendi çağrıları da yanıtsız kalmıştı. İşte ancak bu bayram, yılların hasretini adım adım eriterek, ormanlardan, derelerden, tepelerden yürüyerek vuslatına ermişti.

"*Bir insan, köklerinden uzak düştü mü mutluluktan da uzaklaşıyor. Mutluluk ise basit, kolay ama bazen çok pahalı!"* diye düşündü, köyün içine yürüdü...

BİR YILBAŞI DÜŞÜ

Kapkara bir kışın hüküm sürdüğü bir aralık gecesi.. Dağlara apak bir ruj sürülmüş.. Rüzgâr, boğuk bir baykuş ıslığıyla, zengin evlerdeki süslü çamlara dokunamasa bile yoksul evlerini temelden sarsıyor.

Bütün hafta boyunca radyolar, televizyonlar yılbaşı nedeniyle bir reklâm bombardımanı içindeydi. Çocuklardan küçüğü,

—Baba, bak televizyondaki ablalar, amcalar *"size de çıkabilir!"* diyor. Biz de bir piyango bileti alalım, diyor. Bizim de sımsıcak bir evimiz olsun. Çatır çatır yanan sobamızda kestane pişirelim. Benim yeni, güzel oyuncaklarım, elektrikli trenlerim olsun. Her istediğimde yiyebileceğim çeşit çeşit meyvalı şekerlerim olsun.

Ortanca atılıyor:

—Akıllım, piyango bize çıksa başka dileyecek şeyin yok mu? Bizim de arkadaşlarımız gibi bisikletlerimiz olsa. Evimizde bol bol oyun oynayacağımız bilgisayarlarımız olsa. Her gün çikolata, pasta yesek…

Büyük kız, ikisine de çıkışıyor:

—Vay akıllılar vay! Her biriniz, eski püskü, rüzgârı, yağmuru geçiren giysiler içindesiniz. Ayakkabınız su geçiriyor. Çoraplarınız, yama üstüne yama vura vura harptan çıkmış askerlere benziyor. Niye yeni, parlak, sağlam, güzel giysiler istemezsiniz de parayı çarçur etmeyi dilersiniz. Çikolatadan önce neden her soframızda etli-sütlü yemekler görmek istemezsiniz?

Hanım, üçünü de susturuyor:

—Vay benim güzellerim. Herkes kendini düşünüyor. Hiç anasını düşünen var mı? Ellerim çamaşır-bulaşık yıkamaktan çatlak çatlak oldu. Okul giysilerinizi elle dikmekten, yamamaktan parmaklarım delik deşik oldu. Çamaşırları eski, ısınmak bilmeyen buharsız ütüyle ütülemekten canım çıkıyor. Her gün ortalığı batırıyorsunuz. Süpürgeyle süpürmekten belim kırılıyor. Giysileri, kırık sırıklarımızı, tabak çanağı koyacak ne dolabımız, ne bir vitrinimiz var? Ne güzel olurdu, çıkacak parayla evimize çamaşır, bulaşık makineleri, elektrik süpürgesi, elektrikli dikiş makinesi, buharlı ütü, gardırop, vitrin, konuk odası için koltuk moltuk alsaydık.

Düğünümden beri altına hasret kollarıma, kulağıma, boynuma altın takılar alabilseydik.

Herkesin düşleri dört nala fırlıyordu özlemli ağızlardan ala soğuk odaya. Baba baktı ki her ağızdan bin özlem, bir dilek dikiliyor. O da kendini tutamadı.

—A çocuklarım, evimin emektarı hanımım! Ağzınızdan ne güzel dilekler çıkar. Keşke elimden gelse de bu dileklerinizin hepsini gerçekleştiriversem. Ama üstte yok, başta yok. Hiç beni düşünen de yok. Bir son model arabam olsa… Hem de en iyi markadan... Her gün durakta otobüs, minibüs beklerken ağaç olmaktan kurtulsam… Hatta kendi kendimin patronu olacağım bir işim olsa… Bir dükkân açsam… Patron derdinden, her ay maaş beklemekten ya da her an ensemizde bekleyen işsizlikten kurtulsam. En iyi mağazadan alınmış güzel bir giysim olsa. Herkes, yolda yolakta bana selâm verse, itibar gösterse. Bir büyük ekran uydulu bir televizyon alsak da dünyayı seyretsek…

O gece, herkes bir düş dünyası içinde dileklerini sayıp döktükten sonra ertesi sabah çeyrek bir yılbaşı bileti alınmasına karar verildi. Baba sabah uyanıp işe giderken meydanın başındaki seyyar satıcıdan bir bileti aldı. Özenle katlayarak, içi ıssız cüzdanının en mahrem yerine yerleştirdi. Artık, dağlara kar düşmesi, yüzüne çarpan soğuk yeller onu etkilemiyordu.

O yürümüyor, caddeler ayağının altından kayıyordu sanki. O gün, yüzünde hep mutlu bir gülücükle işini yaptı, dolaştı. Bütün arkadaşları şaşkındı. Kendileri gibi geçim sıkıntısı içinde ezilen arkadaşlarının bu durumuna şaşırdılar.

Eve döndüğünde bileti herkese gösterdi. Evde bir bayram havası esiyordu. Bilet, duvardaki büyükbaba resminin kenarına özenle iliştirildi. O gece yemekler huzur içinde yenildi. Kimse bir şeyden şikâyet etmiyordu. Herkes, yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle yatağına çekildi. Ailenin her bireyi, uykusunda pembe bir düş evreninde doyumsuz bir mutluluk yaşıyordu.

EMERİKIN KAHVESİ

Bugünlerde bana kahve demeyin hiç. Ne geldiyse başıma kahve yüzünden geldi. Bir kahvenin kırk yıl hatırı eskidenmiş. Amerikan kahvesi çıktıktan beri kahvede hal hatır da kalmadı. Zaten Amerikan adının girdiği neyin tadı var ki?... Amerika nede tat bıraktı ki?..

Geçenlerde birkaç dostumla birlikte yemeğe gittik. Yemek deyince, hele akşam yemeği deyince tabi ki yanında içki de bitiveriyor. Rakıya da yeni zam gelmiş. Çivi çiviyi söker örneği tatlı söz, güler yüz ve sohbetle içkinin buluştuğu güzel bir gece yaşadık. Güzel bir müzik içinde bulunduğumuz ortamı daha da renklendirmişti.

Ruhlarımız demini, sözlerimiz kıvamını buldu, diyorduk ki salondan gök gürlemesi gibi bir ses yükseldi. Rakının şişede durduğu gibi durmadığını kavrayamayanlardan birisi mikrofonu kapmış, içkiyle birlikte dışa vurmuş olan iç dünyasının fırtınasını bir türkünün anasını ağlatarak dışarı fırlatıyordu. Bir söyler geçer dedik. Ama galiba bizim toplumsal kültürümüzde var, mikrofonu kapan bir daha bırakmak istemiyor. Benzeri örneğini meclis toplantılarında, televizyonlardaki tartışma programlarında çok görmüştürsünüz. Kafası iyice dumanlanan arkadaş mikrofonu bırakmak bilmiyordu.

Her masa, kendi duygu ve düşünce fırtınası içinde burgaçlandığından kulak asan da yoktu. Ama bizim Osman hemen ayağa fırlayıverdi:

—Yahu bırakın kafamızı patlatmasını ama bin yıllık kültürümüzün katline dur diyecek bir kimse yok mu?

Ortalık bir dalgalandı, bir duruldu. Baktık ki işin sonu tatsızlaşacak, ağır ağır buradan palamarları çözelim, demir atacak başka bir liman bulalım dedik. Hesabı tuzlu yerinden ödeyip kalktık. Dışarı çıkınca başka bir tartışma başladı. Kimisi,

—Başka bir yerde devam edelim, dedi.

Kimisi,

—Yeter, benim evden aldığım iznim bu kadar, dedi.

Kimisi,

—Gelin bir işkembe çorbası içelim, tuzlama ya da şirdenle midemizi bastıralım, dedi.

Kimisi,

—Hesabı tuzlu ödedik, bir de tuzlamaya ne gerek var, dedi.

Mustafa,

—Arkadaşlar, haydin bir yerde, birer kahve içelim; yarım kalmış sözümüzü tamamlayıp evlerimize dağılalım, dedi.

Tamam deyip bir kafeden içeri daldık.

Gelen garsona "Birer az şekerli" söyleyelim dedik ama aldığımız cevap, sinirlerimizi daha da yamulttu;

—Abiler bizde Türk kahvesi yok, isterseniz birer emerikın kahvesi yaptırayım.

Osman yine fırladı ayağa:

—Yahu Amerika sadece Kuzey Irakta kafamıza çuval geçirdi diyorduk; şimdi gelmiş ta Anamur'a; keyfimizin, zevkimizin başına çorap mı örecek. Türk vatanında Türk kahvesi içemeyecek miyim? Ben Amerika'nın da..... amerikan kahvesinin de..... ta! diye söze başlayınca ağzını kapattık. Kafası gözü patlatılan türküden sonra bir de kahve skandalı Osman'ın ulusallık ayranını iyice köpüklendirmişti. Bir tatsızlık çıkmasın diye dışarı yöneldik.

İbrahim,

—Ben bir elimi, yüzümü yıkayayım, deyip lavaboya yöneldi.

Biz dışarda İbrahim'i beklerken, içerde bir hareketlenme oldu. İçeri daldık. Zayıf, kısa, ince yapılı birisi, biz gittikten sonra emerikın kahvesini höpürdetirken arkamızdan söylenmeye durmuş:

—Bir Türk Malı tutturmuşlar gidiyorlar; yerli malı yurdun malı okul müsamerelerinde kaldı artık –gerçi şimdi oralarda da kalmadı ya- bırakın keyfimizi emerika veriyorsa versin, ne olur yani. Bak önce vahşi Afganları eğittiler, şimdi de Araplara uygarlık götürüyorlar, bir de bize gelseler de şu geri kafaları uygarlaştırsalar. Keyif meyif bırakmıyorlar insanda... Sarhoş olduklarına bakmasam tuttuğum gibi dördünü de...

Derken lavabodan dönen 1.90'lık İbrahim, bu emerikın hayranının yakasını toparlayıp Rihter ölçeğine göre 8.8 şiddetinde sarsmaya, sallamaya başlamış. Biz de içeri girince kıyamet koptu. Kafenin içinde küçük ölçekli bir emerikın-Türk harbi başladı. Biz emerikın yanlılarını

bulmuşken Amerika'ya olan tüm hıncımızı; sadece bizim değil, Amerika'nın ezdiği tüm mazlum ulusların hıncını çıkarmaya başladık.

Tabi işin sonu sizin de tahmin edeceğiniz gibi karakolda bitti. Emerikıncılarla birlikte nezareti boyladık. Onlarla aynı odaya koyulunca emerikıncılar feryada başladı:

—İnsan hakları yok mu? Bizi bu barbarlarla neden aynı odaya kapatıyorsunuz. Can güvenliği istiyoruz...

Biz beri yanda İbrahim'le Osman'ı zor zaptediyoruz. Sabaha kadar Türk-emerikın soğuk savaşı sürdü. Sabahleyin ifadelerimizi aldılar. Görevliler, her iki tarafın da ifadesini soğukkanlılıkla aldı. Kafe sahibi zarar-ziyan tespiti yaptırdı. Kafede bin liradan fazla zarar vardı, inen camlar, kırılan sandalyeler, masalar.... Görevliler, bir bizim sıradan memur kılığımıza, bir de Nike ayakkabılı, yabancı yazılar bulunan yabancı markalı tişortları bulunan emerikıncılara baktılar. Biri gizlice bana göz kırptı:

—Maç kaç kaç bitti? Ben,

—Dört sıfır, deyince, görevli; emerikıncılara ve bize,

—Bu işi burada kapatın, koca koca adamlarsınız, kafe sahibinin zararını birlikte ödeyin, dedi.

Emerikıncılar,

—Ama biz dayak yedik, mağduruz, şikâyetçiyiz… diye tutturunca... görevli,

—Ortada ağır tahrik var; "Türk" ismine tecavüz var, iş oraya varırsa okkanın altında siz kalırsınız, diye çıkışınca, emerikıncılar yelkenleri indirdiler.

Neyse bizi uzlaştırdılar ama içemediğimiz Türk kahvesi bize beş yüz liraya patladı. Bundan sonra bana hiç kahve sözü etmeyin, kahve de ısmarlamaya kalkmayın. Rize çayı, ada çayı, ıhlamur çayı, kekik çayı nemize yetmiyor.

SEÇİM-GEÇİM-DEVRİ DAİM

Osman, benim ta okul yıllarından arkadaşım olur. Babası da kendi hâlinde, ne uzayan, ne kısalan bir berberdi. Çoğu zaman okulda Osman'la simitlerimizi bölüşür yerdik. Çünkü ikimizin de birer simit almaya yetecek kadar harçlığı olmazdı. Askere gitti, geldi. Ailesi, onu helâl süt emmiş bir kızla biraz da dayatarak baş göz ettiler. Çünkü Osman, bir baltaya sap olamamış; her dala tünemiş ama hiçbirine sürekli konamamıştı.

Epey bir zaman, medarı maişet motorunu yüzdürme telâşından Osman'la görüşemedik. Ne yaptığından, ne ettiğinden haberim olmadı. Bir aralık siyasete bulaştığını, bir partinin önemli elemanları arasına karıştığını duyar gibi de oluyordum. Ama Osman'ın da benim gibi kesesi deliklerden olduğunu bildiğimden, *"Yemlenmeye çalışıyor herhâlde."* diye düşünmüştüm.

Kasabamızda seçim davulları vurulmaya başlamıştı. Birer birer adaylar arzı endam ediyor, kahve kahve, ev ev dolaşıyorlardı. Geçende kahveye uğrayayım dedim. Kahve tıklım tıklım olmasına rağmen ne okey şakırtısı, ne de kâğıt hışırtısı vardı. Biraz sonra, kahvenin içindekilerden bazıları telâşla dışarı koşuştular. *"Adayımız geliyooor!"* nidaları yükseldi. Dışarıda son model siyah bir otomobil durdu. İçinden gayet şık, lacivert bir takım giymiş birisi indi. Önce, her önüne gelenle kucaklaştı, öpüştü. Sonra kahvede, ona ayrılmış bulunan baş masaya oturdu.

Ben hep geçim sıkıntısı içinde olduğumdan seçim o kadar da kaygım, tasam değildi. Arkalara, bir yere çekildim. Kahvenin içinde sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Önde oturan aday, ayağa kalkıp *"Merhaba Arkadaşlar*!" diye konuşmasına başladı. Yüzünü iyice seçemiyordum ama sesi biraz tanıdık geliyordu. Nutka başladı. Ooofff, neler savurmuyordu ki.. Eşiktekinden beşiktekine, yataktakinden ayaktakine esti savurdu. Arada bir susuyor, peşinden goygoycuları "Yaşşşaaa, varollll!" diye bağırıp alkışlıyorlardı. Sesi çok tanıdık gelmişti. Ama Osman hiç aklımda yoktu. Biraz yaklaştım, bir de baktım ki bizim züğürt Osman.

Neyse bizim Osman epey savurdu, salladı. Hepimize birer çay ısmarladı. Sonra omuzlarda arabasının başına kadar uğurlandı. Bir aralık, öpen, kucaklayanlardan fırsat bulup ben de Osman'ı kucakladım Dedim "Yahu bu ne iştir! Nerden geliyor bu değirmenin suyu!" Bana bir işmar çaktı. *"Şimdi sus, yarın bir ara benim seçim büroma uğra da seninle konuşalım. Erken gelirsen kimse olmaz, uzun uzun konuşuruz."* dedi, arabaya binip uzaklaştı.

Ertesi sabah, işe gitmeden önce Osman'ın seçim bürosuna uğradım. Ocakçı çayı yeni demlemişti. Tek tük birkaç kişi vardı. Osman beni camlı özel odasına çekti. Dedim, *"Yahu Osman, sen de benim gibi gün bulup gün yiyen züğürdün biriydin. Ne oldu böyle, son model arabalarla dolaşıyorsun, grantuvalet giyiniyorsun. Sağına soluna para saçıyorsun. O kadar zengin oldun da şurada bir arkadaşım var deyip neden sormazsın, aramazsın."* Dışarıdakilere baktı. *"Yavaş konuş, kimse duymasın. Ama sana hepsini anlatacağım. Sen benim kadim dostum sayılırsın."* dedi. Başladı anlatmaya:

"Sen de bilirsin ki girip çıkmadığım iş kalmadı. Ama hiçbirinde tutunamadım. Babam öldükten sonra da epey sıkıntı çektim. Giriştiğim işlerin hepsinin sonu fos çıktı. Bende mi bir uğursuzluk vardı. Anlayamamıştım.

Bir gün düşündüm, taşındım. Aklıma müthiş bir fikir geldi. O sıralarda televizyonlar "Saadet Zinciri" kurup köşe dönen adamları anlatıyordu. Ben de o olaydan ilham aldım. Önce babadan kalma dükkânı eşyalarıyla sattım. Evdeki birkaç döküntüyü eskicilere okuttum. Birkaç ay buradan uzaklaştım. İstanbul'da, çeşitli işlerde çalıştım. Epey sıkıntı çektim, burada kalan çocuklara para yolladım. Ama o sattıklarımdan kazandıklarımı hiç harcamadım. Birkaç ay sonra kılık kıyafetime de bir çekidüzen vererek kasabaya geldim.

Mahallede babamın eski dostlarından Veli Ağa vardı. Tuttum beş yüz lira borç istedim. Bu zamanda bu parayı istemek zor ama yüzümü kızartıp bir ay sonra geri vereceğime söz vererek biraz da babamın hatırına binaen adamdan parayı aldım. Ama paraya hiç dokunmadım. Otuz gün dolunca saati saatine gidip aynı paraları kendisine verdim. Amacım moruğun itimadını kazanmak. On – on beş gün sonra bu sefer bir milyar istedim. Artık itimadını kazandığım için kaygısız verdi. Hatta ihtiyacım olursa sağdan - soldan kredi bile bulabileceğini söyledi. Ben de Veli Ağa'dan aldığımı Ali Efendi'ye; Ali Efendiden aldığımı Tüccar Hamza'ya, Tüccar Hamza'dan aldığımı tekrar Veli Ağa'ya devretmeye başladım. Bir devri daim başladı ki değme gitsin.

Ben de artık Ali'nin Külâhını Veli'ye; Veli'ninkini Ali'ye giydirmenin tam ustası olmuştum. Ve şimdi kardeşim bu şekilde işimi yürütüyorum. Hele belediye başkanlığını kazanayım, işte o zaman işim iş olacak. Şimdi başkan adayı olduğumdan, benden menfaat umanlar, daha çok vermeye başladılar. Nasıl olsa beni sağlam kazık belliyorlar. Mebusluğu kazanayım, işte o zaman paçayı kurtarmış olacağım

Bütün hesabım bu itimat çemberinin üstüne. Hele bir seçileyim, seni de görürüm o zaman, alırım özel kalemime. Aman ser ver bu sırrı verme. Haaa, seçimde kazanamazsan ne olacak dersen, seçimde bütün varımı yoğumu harcadım, sıfırı tükettim; bundan sonra sizin himmetinizle tekrar kendimi toplayana kadar yardımınıza ihtiyacım var deyip yine döndürmeye

başlayacam itimat çemberini. Benden güvenilir kimi bulacaklar. Alıştırdım onları saat dedi mi trrriinnkkk ödemeye."

Kendisine başarılar dileyip yanından ayrıldım Giderken de derin derin düşünüyordum. Kimin ne demeye hakkı var Osman'a. Bugün herkes de Ali'ninkini Veli'ye giydirip geçinmiyor mu? Koca koca devletimiz bile vatandaşa borçlanıyor; dışarıya borcunu ödüyor. Sonra tekrar dışarıya borçlanıp kendi vatandaşına olan borcunu ödüyor. *"Helâl olsun Osman'a. Bu zamanda gemisini kurtaran kaptan"* deyip iş yerine doğru yürüdüm.

SAVAŞ BU! ANŞA KIZ'IN DÜĞÜNÜ DEĞİL!

Geçen yıl büyük şehirden, enseleri ve cüzdanları kalın bazı adamlar geldiler. Bizim köyle alt tarafımızdaki komşu köy Bozdere arasında sınır olan ve iki köy arasında yıllardır süren bir husumetin de nedeni olan bir toprak parçası vardı: Akbayır. Şehirden gelenler; bu Akbayır'ı bizim Muhtar Hambıyık İrecep'le köyümüzün ağası Minnoş Abık'ı da para vaadi ile, biraz da göz dağıyla zorbalıkla satın aldılar.

Adamlar geldiler, yestehlediler yüzlerce yıllık ata-dede topraklarımızın üstüne. Bizim köyün ileri gelenleri gık bile çıkaramadı. Hatta önceleri biraz da sevindik. "Ulan iyi oldu bu Bozderelilere!" dedik. Dedik de halt yedik. Bu Bozdereliler, bu şehirlilerin köy topraklarının üstüne çökmesinden hiç hazzetmediler.

Gelenler, önce toprağı korumak ve işlemek için bizim köyden yardım istediler. Muhtar da *"Bastırsınlar parayı, gidiverelim"* dedi. Adamlar da parayı bize değil başkalarına bastırdılar; Kıran Dağı'nın ardındaki Kurtkaya köylülerini getirip koydular iki köyün arasına. Şehirden getirdikleri adamları da kattılar içlerine.

Bozdereliler, köy çevresinde dolanan, karıya, kıza sarkan şeherli korumaları rast getirdikleri yerde tepelediler. Şeherliler, daha çok silâhlandı. Ama bizim Bozdereliler yılar mı? Bağda, kırda, tepede; gece, gündüz yakaladıklarının üstüne çöküşüp ver ettiler sopayı. Geçmişte biraz düşmancılığımız olsa da Bozderelilerin yiğitliği bizim de hoşumuza gitmişti. Köyümüzün gençlerinden bazıları, *"Yahu şu şeherlilere iki kötek de biz çekek, o topraklar bizim de atalarımızın toprağı sayılır."* dedilerse de Muhtar Hambıyık İrecep onları salmadı. Muhtara kalsa, köyün gençlerini bu şehirlilere bekçi dikecekti. Köyün ağası Minnoş Abık'la bastırdılar ama azaların çoğunluğu razı gelmedi, bunca gencin kanıyla canıyla oynanmasına.

Zaman döndü, gün döndü. Şehirlilerin başı hem Kıran Dağından getirdikleri Kurtkayalılar'la hem de Bozdereliler'le iyice belâya sardı. Daha beter olsunlar. Neyse, biz gene devam edelim anlatmaya. Kurtkayalılar, *"Köyümüzü buraya taşıyak, buraya kurak*." demeye başladılar. Bozdereliler de hem şehirlilerden, hem de Kurtkayalılar'dan rahatsız olduklarından şehirlilere dayak, sopa çekme işini büyüttüler. Her gün üç-dört şehirlinin sopa yediğini duyuyorduk.

Bir gün şeherlilerin katmer enseli, koca göbekli başkanları bizim köyde Minnoş Abık ve takımını ziyaret etti. Ondan sonra Minnoş Abık, Hambıyık İrecep'le birlikte başladı: *"Gelin koca şehirden gelmiş, gıymatlı misafirlerimizi biz koruyalım. Bizim köy bütçesine para da virecekler.*

Gidelim Karadere'ye; bakın şimdi Kurtkayalıların oturduğu tarlalar dedelerimizin. Belki bu şeherliler buraları gene bize verir." dediler.

Önce herkes karşı çıktı. Gençler, *"Gideceksek, Bozdereliler'in yanında yer almaya gidelim. Ne de olsa eski komşularımız, çoğuyla da hısım akrabayız."* dediler. Ama bu sefer Minnoş Abık'la Hambıyık İrecep, azaları da kandırarak köyün gençlerini şeherlileri korumak için Karadere'ye gönderme kararı aldılar. Davul-zurna çaldırarak asker toplamaya başladılar.

Fadiş Teyze, bu karara karşı çıktı: *"Ula şişgöbek Abık'la Üçkâğıtçı muhtar Hambıyık, bu çocukları siz mi doğurdunuz? Siz mi doyurdunuz? Siz mi böyüttünüz. Ula Minnoş Abık, Senin çocukların nerede? Şeherden çağırtıp onları da bu kavgaya gatacak mısın? Sen Düldül İrecep, senin çocukların da şehirde. Sen çocuklarını gönderiyon mu?"*

Minnoş'la Hambıyık, hık ettiler, mık ettiler; sonra Fadiş teyzeye bağırıp gürlemeye kalktılar. *"Sen ne deyon, dul garı başınla işimize, aşımıza garışıyon da çol çocumuzu araya gatıyon?"*

Fadiş teyze bu, altta kalır mı? Elindeki budaklı meşe odunundan bastonunu ver etmeye başladı Minnoş Abık'la, Hambıyık İrecep'in kafasına, sırtına, orasına, burasına. Şenliğe köyün diğer kadınları da katıldı. Onlar da odunlarla giriştiler ağayla baş dalkavuğu muhtarla dayağa.

Sonunda Fadiş Teyze, *"Ey Ağa, ey Muhtar, gazanız mubarak olsun! Savaş bu, Anşa Kızın düğünü değil. Önce dayağın tadına bi siz bakın, ondan sonra gençlerimizi savaşa, kavgaya göndermeye kalkın! Elbet biz bu yiğitleri vatan için doğurduk. Ama bre utanmazlar, vatan sizin oy sandığınız mı, çiftliğiniz, şeherdeki apartumanınız mı? Biz seve seve askere evlât göndermesini de bilirük, senin gibilere haddinü bildürmesünü de!..."* diye bir nutuk çekti. Analar, oğullarına sarılıp evlerine döndüler.

BİR NEVRUZ DÜŞÜ

Uzaktan serin bir sabah yeli yüzünü yaladı. Güneş, Torosların sırtlarından Sini Çayı'nın kuytularına doğru akıyordu. Uzaktan birkaç kuşun *"ciki ciki"* sesleri duyuldu. Yusuf Emmi, üzerine bindiği eşeğinin başını çaya doğru çevirdi. Bir kışı hastalıkla boğuşarak geçirmişti. Çocukları, *"ha öldü ha ölecek"* diyerek günlerce başını beklemişti. Ama gene bahara, nevruza ulaşabilmişti şükür. Doğanın yeni bir gelin gibi donanışına tanık olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Çayın kenarında durdu. Yüzüne birkaç damla su çaldı. Elini yıkadıktan sonra da birkaç avuç suyu, tadını derinden duyumsayarak içti. Geriden, komşu köyün bükümünden ayak sesleri geldi kulağına. Kafasını kaldırdı, baktı. Atlarına, eşeklerine binmiş komşu köylüleri de kendisi gibi yola koyulmuşlar, neşeyle söyleşerek ziyaret yönüne doğru ilerliyorlardı. Onlarda yönlerini çayın kıyısına çevirdiler. İçlerinden birisi, kendisini tanıdı:

—Hooynn Yusuf Emmi, sen misin? Selamın aleyküm.

Yusuf Emmi, geleni tanımaya çalıştı. Gözleri ısırıyordu.

—Yeğenim sen Uzun İbram'ın oğlu İrecep değil misin?

Uzun İbram, onun çocukluk arkadaşıydı. Askere de birlikte gitmişlerdi. Düğünleri de bir hafta arayla aynı yaz yapılmıştı. Recep, Yusuf Emminin yanına geldi. Elini öptü.

-Emmi, hasta olduğunu duyduk ama ziyaretine gelemedik. Babam da çok istediydi yanına varmayı ama işte... Bir hafta içinde göçtü, gitti...

Yusuf Emmi, sendeler gibi oldu. Bastonuna dayandı. Ses, boğazından gırçıllanarak çıkıyordu. Sanki arkasında bir dağ, bir sırt erimiş, çöküp gitmişti. Recep'e döndü:

-Yeğenim, ben başımın derdindeydim, hiç haberim olmadı. Herhalım, çocuklar da üzülmesin diye bana aksettirmediler. Allah rahmet eylesin, cennette kavuşuruz inşallah." dedi. Siz de Tekedüzü'ne mi gidersiniz?

—Öyle emmi, bugün Sultannavrız; hem ulularımızın mezarlarını ziyaret edecez, hem de navrızı kutlayacaz. Sen tek mi çıktın yola? Senin çocuklar, sizin köylüler nerede?

—Ah yeğenim, onlar iş güç sahabı. Önce seraya, mala, davara bakacaklar ki ondan sonra sıra töreye, geleneğe gelsin. Yeğenim yavaş

yavaş biz de şeherli oluyok. Ben özlemişim epeydir kırlara, yollara çıkmayı. Onları uyandırmadan alaca karanlıkta eski yoldaşım Candaş ile yola koyuldum. Bu yıl dağın, taşın yeniden gelin gibi donanışını görmek, beni daha bir diriltti. Yatağa teslim ettiğim zamanı geri toplamaya çalışıyom. Ağır ağır, ottan çiçekten toplaya toplaya çıkıyom. Bizimkiler kuşluğa doğru tomofille gelirler.

Yola birlikte devam ettiler. Önden bir genç bir neşeli ses saldı ortalığa:

"Ezel bahar olmayınca
Kırmızı gül bitmez imiş
Kırmızı gül bitmeyince
Dertli bülbül ötmez imiş

Bülbül havastı ötmeye
Sarılıp gülle yatmaya
Bahçıvan gülü satmaya
Gül gadrini bilmez imiş."[*]

Yusuf Emmi gençlik günlerini anıladı. Dedi, şimdi bu gence genç bir kız sesi cuvap vermeli. Çok geçmedi, ortalardan bir kız sesi yükseldi:

"Diken arasında bir gül açıldı
Bülbülüm bahçene ötmeye geldim
Bezirgânım, yüküm gevher, satarım
Ali pazarına dökmeğe geldim.

Bacım vermeyince yüküm satılmaz
Gevherin hasına hile katılmaz
İnkâr toru ile şahin tutulmaz
Bir gerçek toruna düşmeğe geldim.[**]

Türküler Yusuf Emmiyi daha bir dinçleştirmiş, gençleştirmişti. Sanki altmış yıl öncesinde yaşıyor gibiydi. Durdu birden. Yüreğinde bir yara açıldı. Altı yıl önce yitirdiği sevdiğini, eşini, gülünü düşündü. Bir zamanlar bu yollarda birbirlerine dayanarak, acıya, kahıra direnerek birlikte yürüdüğü Hürü'sünün yarası hâlâ kanıyordu. Acısını ve yaşamanın mutluluğunu dışa vurmak istiyordu. İlerilerde söylenen bir türkü bitince kapıp koyverdi sesini:

"Sultan Suyu gibi çağlayıp akma
Durulur gam yeme divane gönül
Er başında duman, dağ başında kış
Erilir, gam yeme divane gönül

Bizden selâm söylen dosta gidene

Yuf yalancıya da, lânet nâdana
Bunca düşman ardımızdan yeltene
Yorulur, gam yeme divane gönül."[***]

Yusuf Emminin gökle yer arasında çınlayan sesi, herkesin yüzüne bir umut ve mutluluk ışığı kondurmuştu. Gençler,

-Varol emmi! Gönlümüzü yeşerttin, diyerek gönlünü okşadılar Yusuf Emminin.

Sonunda Tekedüzü'ne ulaşıldı. Bu arada, sağdan soldan vızırt vızırt gelen otomobiller yetişmişti kendilerine. Hemen kadınlar ocak yerini ayarladılar. Gençlerin kimisi odun kırdı, kimisi davarları boğazlayıp yüzmeye başladı. Bir kısım kadınlar ekmek, bazlama, börek açmak üzere hamur yoğurmaya başladı. Yaşlılar, mezarları ziyarete başladı. Her mezarın başında ellerini kaldırıp dualar okudular. Mezarların üstündeki, kenarındaki yabani otları temizlediler.

Tekedüzü'nde yoğun bir çalışma temposu başlamıştı. Yeni gelenler de kendilerine uygun yerler bulup yaygılarını yayıyor, yemek için hazırlığa geçiyorlardı. Kimi davar, kimi tavuk, kimi horoz boğazlıyordu. Az sonra kazanlardan gelen yemek kokuları Tekedüzü'nü sardı. Sultannevruz kutlamalarına gelen konuklar da vardı. Aileler, onları aralarında bölüştüler. Sofralarına davet ettiler.

Yusuf Emminin oğulları, kızları, gelinleri, damatları da otomobillerle gelmişlerdi. Torunlar, hemen dedelerini aramaya giriştiler. Onu, gözleri yaşlı Hürü ninelerinin mezarı başına çökmüş buldular. Anılara ve acılara gömülen Yusuf Emmi, torunları gelince canlandı, dirildi. Otlayan Candaş'ı yularından çekerek, torunlarıyla birlikte çocuklarının kondukları ulu bir çamın dibine oturdu. Sırtını ağaca yasladı. Gelinlerden biri hemen yastık yetiştirdi. Kızı, yeni çalkanmış bir ayran getirdi. Yusuf Emmi, acının gölgesinde, mutluluğun kanatlarında çevresindeki yoğun faaliyeti izledi.

Eski dostları, ahbapları onu ziyarete, hâlını, hatırını sormaya geldiler. Kendi taydaşlarıyla eski Nevruz şenliklerinden, eski günlerden uzun uzun söz ettiler.

Bir aralık gençler yanaştı yamacına. Ondan bu geleneğin kökü üzerine, Sultannevruz geleneğinin anlamıyla ilgili sorular sordular. Hiç üşenmeden onlara yetmiş üç yılın birikimini aktardı. Bir ara oğlu,

—Gençler, babam hastalığı yeni atlattı, onu fazla yormayın, diyecek oldu. Yusuf Emmi,

—Yok, ilişme gençlere Ali; bırak tüm bildiklerimi onlara aktarayım. Aktarayım ki barışın ve sevginin buluştuğu bu güzel gelenek daha yüzyıllarca sürsün, sürmesi gerek, dedi.

Yemekler yendi ayranlar içildi. Dualar edildi. Sohbetler koyulaştı. Derken gün yavaş yavaş dağlar ardına çekilmeye durdu. Dönüş hazırlıkları başladı. Yaygılar toplandı, sarıldı. Kap, kazan, eşyalar, yaygılar atlara, arabalara, otomobillere yerleştirildi.

Yusuf Emmi:

Ben Candaş'la yavaş yavaş gideyim, siz gelirsiniz, dediyse de çocukları:

—Baba, karanlığa kalırsın, bugün çok da yoruldun. Candaş'ı komşulara katarız, sen bizimle gel, deyince daha fazla da direnemedi.

Oğlunun otomobilinin önüne kuruldu.Yaşamanın, sevginin yoğun tadını yüreğinde hissetti:

—Yaşamak, ne güzel şey; hele böyle sevgiyle dolu dolu olursa... İnsan, sevdikleriyle aynı havayı solursa, yaşamak daha da doyumsuzlaşıyor, diye düşündü. Dudağından bir türkü, pınardan iki damla gibi dökülüverdi:

"Ekinler göğerdi yere yatıyor
Mor dağlarda çil keklikler ötüyor
Gene gün eridi güneş batıyor
Bulutlar başımdan ağıyor gülüm

Dal ucunda boz serçeler sevişir
Arılar çiçekte neler bölüşür
Bilmem bizim yollar nerde buluşur
Günler batıp batıp doğuyor gülüm." [****]

[*] Aşık Daimi
[**] Pir Sultan Abdal
[***] Pir Sultan Abdal
[****] Hasan TURAN

ÇOCUK OLMAK İSTEYEN ÇOCUK!

Güneş yakıcı sıcaklığını hissettirmeye başlamıştı. Ceketler, kazaklar artık ağır geliyordu. Anamurlular, yine baharı yaşayamadan yaz çıkagelmişti. Rüzgâr her yana çiçek ve kekik kokuları yayıyordu. Denizin çırpıntısı azalmış, mavi kıvrımlar yüzme isteği uyandırıyordu. Kırlar gelinciklerle, ormanlar karabaş çiçekleriyle süslenmişti. Gökyüzünün maviliğinde ak bulutlar, ak köpüklü Akdeniz'e selâmlarını sunuyordu. Kuşların yaşama sevgisi saçan türkülü cıvıltıları her yerden duyuluyordu.

Çocuk, bir masanın başına kıstırılmıştı. Akşama dek daha çözmesi gereken bir sürü test vardı. Güneşin perde arasından odaya sızan ışınları, çiçek kokuları, kuş sesleri çocuğun dikkatini dağıtıyor, testlere odaklanmasına engel oluyordu. Dışarıdan içeriye taşan çocuk cıvıltıları da odaya dek uzanıyor, çocukta çözümü güç bir ikilem oluşturuyordu. Akşama dek doğanın güzelliğinden yararlanamadan odaya kapanmak, sonunda anne-babadan bir kuru aferin almak mı yoksa dışarıdaki dünyaya karışmak, çocukluğunun tadını çıkarmak mı?

Gözlerini yumdu, odasına dalan güneş ışınları onu parlak ve tatlı bir dünyaya getirdi. Tüm çocuklar el ele oyunlar oynuyorlar, şarkılar söylüyorlardı. Uzun ak saçlı yaşlı bir adam yaklaştı yanına. *"Merhaba, ben Albert Einstein, fizik bilgini..."* dedi. Çocuk*, "Okulda çok mu çalışkandınız? Mutlaka öğretmenleriniz sizi çok seviyordu."* dedi. Einstein, bir kahkaha attı: *"Yok canım, matematik öğretmenim, bundan adam olmaz diye beni okuldan attırmıştı."* Çocuk şaşırdı, *"Yaaa!"* dedi.

Başka biri yanına yaklaştı. Çocuk, *"Ben sizi tanıyorum, ansiklopedimde resminizi görmüştüm. Ne kadar çok buluş yapmışsınız? Hangi kolejde üniversitede öğrenim gördünüz?"* Adam, *"Ben Edison, dört yüzden fazla buluşun sahibiyim. Ama ben de geri zekâlı diye okuldan atılmıştım"* dedi. Çocuk, *"Nasıl böylesine önemli buluşlar yapan bilim adamları olabildiniz?"* diye sordu. İkisi birlikte yanıtladı: *"Hayatı tanıyarak, anlayarak, çevreyi ve doğayı gözlemleyerek, güçlüklerden yılmayarak..."*

Bu düşler içindeyken, açılan sokak kapısının gürültüsü ve annesinin ayak sesleri onu uyandırdı. Tekrar kalemi eline aldı, defteri – kitabı önüne çekti. Annesi, odasına kapıyı vurmadan girdi. Masanın üzerine bir göz gezdirdi. Bir çığlık fırlattı. *"Sen sabahtan beri ancak dokuz test mi çözdün? Ne bu gevşeklik! Baban senin için dershanelere avuç avuç para ödüyor. Yediğin önünde yemediğin ardında... Sen adam olmak istemiyor musun?.."*

Çocuk artık daha fazla dayanamadı. Gözlerinden yaşlar boşanırken elindeki kalemi fırlattı. *"Haayyyıırrr!"* dedi. *"Ben şimdi adam olmak değil, çocuk olmak istiyorum! Tamam mı? Çocuuuk.çooocuuukkk!"* Dışarıya koştu, oyun oynayan mutlu çocukların arasına katıldı.

KARNE

Karneler dağıtılacaktı o gün. Okul bahçelerinde heyecan fırtınası esiyordu. Zil çaldı. Biraz sonra öğretmen karneleri dağıtmaya başladı. Teşekküre, takdire hak kazananlar öpülüyordu birer birer. O, sıcacık sınıfta yalnız, suskun ve sıkıntılıydı. Öğretmeni şöyle bir baktı. *"Sana yakışmıyor bu karne. Niçin böyle?"* diye sordu. Bir yanıt veremedi. Başı önüne eğildi, arka sıralara kaçtı. Karnesinin zayıf oluşundan o da hoşnut değildi. Aslında öğretmenine verecek bir yanıtı vardı. Ama bunu anlatacak gücü yoktu.

Evini düşündü. İki gözlü bir yoksul evi. Bütün aile aynı odada yaşıyorlardı. Her matematik ödevini yaparken hasta dedesinin öksürükleri, sayılarla arasındaki ritmi kaçırıyordu. Her Türkçe dersine başladığında kardeşlerinin ağlamaları sözcüklerle arasındaki ilişkiyi koparıyordu.

Öğretmeni yazısını beğenmiyordu. Kendisi de beğenmiyordu ama yazacak bir masası bile yoktu. Yere uzanılarak ancak bu kadar yazılıyordu. Derslerini her yüksek sesle okumak, isteyişinde, babası tarafından susturuluyordu. Babası da haklıydı kendine göre. Sabahtan akşama dek hızar seslerinin gürültüsüyle kafası şişiyor, ağır tomrukları kaldırmaktan yorgun düşüyordu. Eve geldiğinde bitkin şekilde sedire yığılıyordu. En küçük gürültüye bile tahammülü kalmıyordu. Yaşadıklarını öğretmeni belki bilemezdi. Ama sorulara her yanıt bulamayışında nedenini sormadan ona zayıf verebiliyordu.

Akşam çökerken, o suskun ve sıkıntılıydı. Evlerinin karşısındaki bir ağacın dibine uzandı. Babasına vereceği yanıtı düşünürken içi geçti. Bir düş görmeye başladı. Düşünde yaşlı bir adam gördü adam ona, *"Çocuğum sen neden üzülüyorsun? Karnendeki bu kırıkların birazı sizi bu koşullarda yaşamaya mahkûm edenlerin, birazı babanın, birazı da seni anlamadan değerlendiren öğretmeninin. Sen üzülme, yeter ki hayatın sana acımasızca da olsa verdiği dersi iyi kavra, gayret kılıcını bile."* deyip gözden yitti.

Gözündeki kaygı, keder bulutları dağıldı. *"Okuyacağım, bizi ezen bu koşullara inat, iyi bir baba, öğrencisini tanıyan ve anlayan iyi bir öğretmen olacağım"* dedi.

Yüreğindeki umut fırtınasıyla evine yöneldi.

BİR ADAM

Bir köpek çenilemesi duyuluyordu derinden. Bir hayırsızın attığı taşta, soyaçekimden insan cinsine duyduğu güveni yitiren bir ağıttı içten ve firaklı yükselen ses. Bir adam geçiyordu akşamın alaca karanlığında. Elleri, kolları dolu, telâşla evine ulaşmak çabasında olan bir adam... Yüreği ezildi. Hedefini ve elindekileri unuttu. Bir şeyler arandı. Bulamayınca cebinden çıkardığı çakısıyla ceketinin astarından kestiği bir parçayla köpeciğin ayacığına ilk tedaviyi ustaca yaptı. Yağmurdan ve rüzgârdan korumak için bir dam altına, oracıkta bulduğu bir mukavva kutucuğa saman doldurarak oturttu. Gökte yıldızlar çiçeklenirken gönlü ferah, evinin yolunu tuttu.

Yeni bir güne dünya merhaba derken, serçeler orkestrası eşliğinde çocuklar, yazgıları birkaç saat sonra çöpe atılmak olan çiçekleri köklerinden ve dallarından ayırmışlar, okullarına doğru yollanıyorlardı. Adam, elinde çantası, yüreğinde yaşamaktan duyduğu mutluluk, işine doğru koşuşturuyordu. Çocukları gördü, ellerindeki çiçekleri fark etti, durdu. Sordu çocuklara çiçeklerin evrendeki gizini. Görünüşü her ne kadar Sait Faik'in "Son Kuşlar " öyküsünün acımasız kahramanına benzese de Sait Faik'in kuşların öldürülüşünden ve çimenlerin sökülüşünden duyduğu hüzün vardı gözlerinde.

Çocuklar, *"Çiçekleri öğretmenlerimize götüreceğiz"* dediler. Üşenmedi, "Bana ne?" demedi, "Her koyun kendi bacağından asılır" demedi Adam. Anlattı uzun uzun çocuklara güzelliklerin güzellikler doğurması gerektiğini. Yanlışlar üzerine güzellikler kurulamayacağını. Doğanın her parçasına gösterdiği engelsiz ve bitimsiz sevgiyi onlara da sunarak, onlarla kol kola devam etti yoluna.

Bir adamdı o. Ama evrenin derinliğindeki en önemli gizi çözmüş, Yunusçasına Yaratandan ötürü Yaratılana âşık bir adam. Otların arasından asfalta süzülen bir yılanı yoldan geçen taşıtlar ezmesin diye yola dikilen, sevgi dağarcığına evreni sığdıran bir adamdı.

Gerek dış görünüşü, gerekse yıllar öncesinden kimilerince olumlu ya da kimilerince olumsuz çıkan adından dolayı birçok insanın ürkekçe yaklaştığı ya da yaklaşmaktan çekindiği bir adamdı.

Enine boyuna heybetli görünümü, gür ve sarkık bıyıkları ilk bakışta dikkatleri farklı bakış açılarıyla üstüne toplasa da küçücük gözlerine dikkatle baktığınızda sert görünümün altındaki yumuşak, sevgi dolu bakışları ve yüreğinde her tür ve cinsten canlıya duyduğu sıcaklığı hissedebilirdiniz. En kızdığı şey: yanlış, ters ve olumsuz işler yapan insanların hayvanlara benzetilmesiydi.

"Merhaba!" dediği her canlıya yüreğini açan, kaya sertliğindeki görünüşün ardında renk renk, biçim biçim dağ çiçekleri saçan, girdiği yere gülüşüyle, her sözüne bolca kattığı –cik'li, -ceğiz'li, sıfatlarla sevecenlik ve barışıklık rüzgârı estiren bir adamdı o.

Şimdilerde, sapanla vurulan kırlangıççıkların, taşla başları ezilen yılancağızların, dallarından koparılan çiçeciklerin ağzından çocuklara, yavrucuklarına mektuplar yazıyor.

Diyor ki, *"Hayvanları ve bitkileri sevmeyen, insanları da sevmez."*

FİLİSTİN AYAKTA

Güneş zirvede... Güneşin yakıcılığı kumla iki kat artıyor. Kum tepecikleri arasında, bir tepenin gölgeciğine sığınmış bir deve, bir adam, bir kadın, iki çocuk... Arkaları zulüm bulutu, önleri umutsuzluk. Dördünün de dudaklarında gizli bir çığlık…

Adam sardığı son sigarayı söndürdü, tabakasını dürdü, deveyi çöktürdü. Emanetleri bindirdi devenin hamutuna. Emanet önemli, emanet değerli, emanet büyük... Devenin hamutunda Cenin Kampındaki kıyımdan kaçırılmış iki körpe fidan... Umut... Kıyımlardan, kıranlardan birer, ikişer çöllerin zulalarına saklanan bu körpe fidanlarla geleceğin Filistin halk ormanını yeniden türetmek, Filistin göklerinin baş eğmez kartallarını yeniden çoğaltmak.

Sarı gökte: bir alıcı akbabalar, bir İsrail devriye uçakları... Vuracak, yutacak canlılar ararlar. Kadın zayıf, kadın dermansız, kanadı kırık... Üç beşikte beleyip büyüttüğü üç fidanını vatanı için kurban vermiş İsrail mermilerine. Şimdi görev başka, tutku başka, aşk başka... Bu fidanları ulaştırıp çöl tepeciklerinin kıvrımları arasındaki bir zulaya, beslemek, büyütmek, Filistin devrimine yeni kartallar yetiştirmek... Görev kutsal, görev önemli, görev büyük...

Deve, bir tepecik yükselip bir tepecik alçalırken, hamuttaki heybenin iki gözünde iki körpe fidan... Korkmuş, ürkmüş, çaresiz, günlerdir aç, susuzlar... Ama sus puslar. Ne bir ah, ne de bir vah var dillerinde. Yazgılarının ağırlığı var minik alınlarında.

Günlerdir sarı gök ve boz kum arasındaki sonsuzlukta süren susuz yolculuk, üç-beş hurma yeşertisi ve akan su şırıltısının serinlik kattığı menzilde bitti. Sabır mesafeyi eritti, emanetler yerini buldu.

Yıllardır ağıtların susturduğu dudaklarda, yaş yuvalarının kuruduğu gözlerde ufak bir gülümseme...

Filistin yeniden ayakta!..

ACILAR, AYDINCIKLAR

Havalar iyice serinledi. Sahil boyuna serpilmiş amatör balıkçılar, iyiden iyiye seyrekleşti. Martılar suskun uçuşuyor artık. Deniz kıyısında çocukların şen gülüşlerinin eksikliği var. Denize girenler tek tük de olsa var. Bunların çoğu, çeşitli nedenlerle yazın güzelliklerinden yararlanamayan, ancak şimdi giderek serinleşen sularda özlem dindirenler.

Rüzgâr, artık okşamıyor, biraz daha hırçın... Serde emeklilik olduğuna göre biraz nanemolla sayılırız. Çay bahçesinde rüzgâr almayan bir dulda arıyorum. Biraz daha gerilerde uygun bir yer bulup çöküyorum. Ama bu sefer de ciyak ciyak bir arabesk, kafa ütülemeye başlıyor. Acılı, ıstıraplı, kederli, intiharlı bir şarkı… Yani anlayamıyorum. Şu dünyanın dokusu hepten mi acılardan örülü?

Yaşam bunca zorlaşmışken, işgaller, bombalar, linçler, açlıklar dünyayı sallarken, neden hâlâ bireysel aşk fırtınalarında yaşam gemisini sallar dururuz.

Tamam, şunu anlayabilirim, çağ acılar çağı!.. Ama bireysel acılarımızın da ötesinde insanlığın acıları çözüm beklerken bireysel duyguların sömürüsünü yapmak, kaset yapımcılarından ve sanatçı bozuntularından başka kime kâr sağlayabilir? Tamam, biz bir ağıt toplumuyuz ama ağıtlardaki duyarlık ve anlam gücü nerede, bu acı tacirlerinin çığırdıkları nerede?

Bu düşünceler içinde kavrulurken, bir ses beni düşüncelerimden kopardı:

—Hocam merhaba! Burada tek başına ne yaparsın? Gene kafanda, derin mevzulara takıldın herhalde.

Baktım sesin geldiği yöne, bizim Mehmet Öğretmen. Yanıma çağırdım;

—Gel otur da iki kelâm edelim. Güzün güzelliğini bir yaşayayım dedim ama önce rüzgâr, şimdi de bu baş belâsı müzik keyfimin içine etti.

Mehmet Öğretmen,

—Hocam, bir toplumun gelişmişliğinin, çağdaşlığının ölçüsüdür sanat. Ama biz, hâlâ bu düzeysizliklere kulak verdikçe, bu insanları sanatçı belleyip baş tacı yaptıkça bir ileri, iki geri yalpalayıp dururuz. Üstelik tarladaki buğdayın gübresi ve suyuyla gürleşerek onları cılız bırakan ayrık otları gibi bu yozluk gerçek sanatı ve sanatçıyı da güçsüz bırakıyor. Dert çoook, hem dert yoook! Yüreklerin kulakları sağır. Bağır ki bağır! Hocam,

gel şurada iki el okey çevirelim. Neyi düzeltebildik de müziğimiz, sanatımız kaldı?

—Mehmet, dedim, senin gibi aydınlar, değerli zamanlarını halkı, toplumu uyandırmak, uyarmak yerine okeyle, iskambille geçirdiği sürece hiçbir şeyden sızlanmaya, şikâyet etmeye hakkımız yok. Hadi, sen zamanını istediğin gibi katledebilirsin. Bak orada ekibin seni bekliyor. Beni bırak da güzün tadını çıkarayım.

Mehmet Öğretmen sessizce uzaklaştı. Uzaktan okey şakırtıları, müziğe tempo tutuyordu. Önüme düşen kuru yaprakla birlikte, ben yine güz düşlerime daldım. Düşündüm ki, yaşadıklarımızdan bir şeyler öğrenemediğimiz sürece yanılgı ve yenilgi hep yolumuzu kesmeye devam edecek.

ESARETTEN KURTULDUM

Bir zamanlar iyi kahve müptelâsıydım. Bir başladık mı vakit akşamı geçer; biz hâlâ "ver papazı al kızı" meselini sürdürürdük. Hane halkı evde yemeğe mi beklermiş, eve ekmek götürmediğimiz için millet ekmeksiz mi kalmış? Bizim için gam, tasa değildi. Geç vakitlerde eve döner, hanımla mutat küçük ölçekli çarpışmamızı yaptıktan sonra her şey tekrar normale dönerdi.

Öyle ki gece rüyalarıma girerdi bir türlü as bini açamadığım hoşkin kâğıtları, fırlatamadığım okeyler, yapamadığım kingler… Ertesi gün iş dönüşü bir gün önceki hesabı temizlemek üzere gene kahvenin yolunu tutardık. Ne olduysa oldu da birden oyun oynamakta bir isteksizlik duymaya başladım. Bu durumda, elbet sigarayı da bırakışımın payı da vardı. Sakın bana ne zaman bıraktın demeyin. Binbirinci kez bıraktım; bin ikinci kez başlama hakkımı saklı tutuyorum.

Neyse, bir de baktım ki ufak bir kâğıt oyunu yüzünden en can ciğer arkadaşlarımla harplı darplı oluyorum. Birkaç gün, birkaç hafta konuşmadığımız da oluyor. Önce benim ekipteki arkadaşlarımla masa başındaki randevumu geciktirmeğe başladım. Biraz geç gitmeye başlayınca ekip arkadaşlarım dörtlüyü yedeklerden tamamlamaya başlamışlar. Birkaç gün sonra beni kadrodan çıkarıp yedeğe aldılar. Giderek, baktılar ki umutsuz vakaya dönüşmeye başladım, benden umudu kesip hepten yakamı bıraktılar.

Geçen gün epey yorulmuştum. Kahveye bir uğrayayım da hem eski ayaktaşlarımın bir hatırını sorayım, hem de fırsat bulursam bir- iki el oyun oynayıp stres atarım dedim. Baktım bizim eski ayaktaşlar, araya birini düşürmüşler "vur abalıya" misali vuruyorlar çayları, kahveleri sırtına. Selâm verdim, yanaştım yanlarına. Gözlerini ellerindeki kâğıtlardan ayırmadan selâmımı aldılar, bir iki hoş beş ettik. Ahmet, "Seni çürüğe çıkarıp künyeni evine gönderdik." dedi. İsmail de çanak tuttu Ahmet'in sözlerine: "Önce yoklama kaçağı sayıp bakayaya bıraktık. Ardını bir-iki kez aradık. Eve sorduk, soruşturduk; yengeden patriot füzesi gibi lâfları duyunca kütükten sildik seni. Şimdi azatsın gayrı." Hayri, "Yahu o kadar zamandır gelmemiş arkadaşımız; istintaka çekeceğinize bir sütlü neskafe ısmarlasanıza."Hayri'nin zılgıtından sonra çaylar, kahveler geldi. Tabii ki eller ve gözler, hep kâğıda konuşlanmış durumda. Niyetimde bir-iki el oynamak vardı. Ama onlara, kahvedeki diğer oynayanlara baktıktan sonra oynamaktan vazgeçtim.

Ben çok büyük bir zafer kazanmıştım da haberim yokmuş. İskambil kâğıtlarının insanı kör eden tutsaklığından şanlı bir zaferle çıkmışım

meğer. Bakıyorum herkes tutsak kâğıda. Kendimden biliyorum ki rüyada bile kâğıtları görüyorlardır. Bir seferinde ameliyat olmuştum. Narkozdan çıkma evresindeyken eşim, çocuklar, kardeşlerim bana sorular sorarak ayıltmaya çalışıyorlar. Onlara "Haydi ne durursunuz. Bende as bini var, ihaleyi size bırakmam!" diye çıkışmışım. Kardeşlerim günlerce Benimle dalga geçmişti.

Biz gelelim zafere. Baktım ki ben gerçekten tembelliğin, miskinliğin esareti altında imişim. Nasıl bir kuru sandalyenin üzerin de onlarca saat geçirmişim, hâlâ şaşırıyorum kendime. Ne sohbet, ne söyleşi, ne selâm, ne kelâm… "Al papazı ver kızı!" Oh be, dünya varmış. Şimdi nasıl vakit geçiriyorsun, diye sorarsanız; ohhoooo, zamanın hepsi benim. Bazen alıyorum oltaları doğru Dragon çayının ağzına varıyorum, tutsam da tutmasam da hiç olmazsa zararım yok. Bazen, atlıyorum bisiklete, vuruyorum köy yollarına; o patika nereye çıkar; bu patika nereye çıkar; sonunu bulana kadar gezip dolanıp geliyorum. Hiçbir şey bulamasam, dostların iş yerlerine uğruyor, hâl hatır soruyor; bazen de birlikte vatanı kurtarıyoruz. Hiç olmazsa bir düşünce üretmiş oluyoruz.

Haaa, bazen canım çekmiyor da değil. O zaman da oturuyorum bilgisayarın başına. Açıyorum maça kızını. Ne karışan var ne görüşen. Ne zevzeklik yapıp kızdıran var, ne de çileden çıkartan. Çaylar da şirketten. Çünkü en çok hanım memnun bu işten. "Çaylaarr!" diye seslenince hemen getiriyor. Arada bir kenarda oturup da oyuna takılan beleşçileri, vızvızcıları özlersem, yine hanım koşuyor imdadıma. "Niye bunu tıkladın, niye şunu tıklamadın." diye takıntıya başlıyor.

Kurtuldum kardeşim, esaretten kurtuldum. İnsan olduğumun bilincine varmaya başladım. Düşünmeye başladım, yaşananları ve yaşatılanları yorumlamaya başladım. Gözümdeki dünyayı sıyıran teller sıyrıldı bir bir ardına kadar. Çoluk çocuğuma da ayıracak daha çok zaman bulabiliyorum şimdi. Onların birçok davranışlarından memnun değildim. Onlara kızar, bağırırdım da.. Şimdi onlara zaman ayırdıkça; onlarla balığa, kır gezintilerine gittikçe; onlarla oyunlar oynadıkça, önceden şikâyetçi olduğum o davranışlar birer birer yok oluyor. Aramızda daha sıkı bir iletişim başladı. Çocuklarımı da yeniden kazanmış gibi oldum.

Darısı, dumanlı salonlarda zamanı eleyenlerin, düşüncelerini donduranların, eşi, dostuyla aralarına duvar örenlerin başına!

İNADIN MURADI

Mayıs güneşi, Anamur'u tüm sıcaklığıyla sarıyordu. Tarlalarda, bağlarda, bahçelerde faaliyetler tüm hızıyla sürüyordu. Teke Kâzım, eline çapayı almış, yaz domatesi için sabahtan beri çalışıyordu. Ardından gelen hanımı da fideleri karıklara diki dikiveriyordu. Kâzıma bu lâkap, hem teke kadar dirençli, hareketli, en çok da inatçı olduğundan verilmişti. İnadı tutarsa, onu kararından caydıracak kimse daha dünya yüzüne gelmemişti.

Ama onun inadı, dediğim dedik, çaldığım düdükçü bir eşek inadı değildi. Onun inadı, kafasına koyduğunu, tüm engellere karşın yerine getirmeye azmettiği içindi. Sözgelimi bu tarlasını inatla kazanmıştı. Ormanın en alt ucunda, kayalık, ot ve çalılıklarla kaplı bu engebeli araziyi gözüne kestirdiğinde köyün büyüklerine danıştı. Köyün üstünde sahipsiz, ancak keçi çobanlarının ara sıra uğradığı bu arazide tarla açmak istiyordu. Köyün ihtiyarları, önce caydırmaya, bu işin çok zor olduğunu anlatmaya çalışmışlar. Bakmışlar ki Teke Kâzım'ın inadını kıramıyacaklar; nasıl olsa motorsuz, makinesiz baş edemez, usanır bıkar diye;

—Al becerirsen senin olsun, demişler; Muhtara, azaya da onaylatmışlardı arazinin Kâzım'a verilmesini. Babasından Kâzım'a tarla, mal, mülk kalmamıştı ama hatır, gönül kalmıştı. Çünkü rahmetli, köylüsünün yorulduğu yerde yetişen, herkesin yardımına koşan; köyün yoluna araba girsin diye herkesten çok çabalayan biriydi. Yolun her metresine babasının alın teri dökülmüştü. Yolun kenarlarını da kaymaya, heyelana karşı tek başına ağaçlandırmıştı. Üstelik de babasının bu yoldan geçecek ne arabası; ne de arabayla taşıttıracağı malı, ürünü vardı. İyi bir ustaydı Kâzım'ın babası. Hem taş hem demir ustası. Babasından Kâzım'a sadece demiri büken, taşı kıran inat kalmıştı. Babasının sanatını öğrenmemiş, bir süre okumaya çalışmış, liseden daha ötesine de gücü yetmeyince köye dönmüş, evlenmiş, çoluk çocuğa karışmıştı. Köylünün bağında, bahçesinde, serasında çalışır, ekmeğini alın terine bana bana yerdi.

Teke Kâzım, günlerce çalıştı, çabaladı, uğraştı. Hem başkalarının işinde çalıştı hem de gün ağarmasından iş vaktine, iş bitiminden gün kararmasına arazisinde çalıştı. Taşları kırdı, arabayla çukur yerlere döktü. Çalıları söktü, otları kökledi. Kıramadığı taşlı çukur yerlere ormandan el arabasıyla toprak taşıdı. Sonunda seki seki de olsa beş dönümden fazla tarla kazanmayı başardı. Bütün köylüye parmak ısırttı. Tarlanın çevresine fırdolayı zeytin, limon fidanları dikti. Dereden plastik bidonlara doldurduğu suları el arabasıyla ta yukarı taşıyarak bu fidanları hanımı ve henüz küçücük çocuklarıyla suladı. En üst başa iki gözlü, toprak damlı bir evcik kondurdu. Bir kenarına da yağmur sularını toplayan bir havuzcuk yaptı. Bir inadı da buraya bir kuyu açmaktı ama henüz buna inat edecek cesareti

toplayamamıştı. Evin çevresine talvarlar kurdu, asma çubukları dikti. Bir tarafçığa nar, incir, erik fidanları dikti. Talvarların dört bir çevresine renk renk çiçekler, güller dikti. Sonunda domates, biber, patlıcan, soğan yetişen cennet gibi bir bahçesi olmuştu. Hele de ağaçlar yeşermeğe, çiçekler açmaya başlayınca gerçekten görmeye değer bir yer olurdu Teke Kâzım'ın tepesi. Köylüler, "Şahin tepesi olur da teke tepesi neden olmasın?" diyerek Teke Kâzım'ın evinin ve bahçesinin bulunduğu yükseltiye "Teke Tepesi" adını vermişlerdi.

İşte Kâzım, her karışını alın teriyle suladığı tarlasında bu coşkuyla çalışıyordu. Teke Kâzım doğruldu, mendilini çıkarıp alnından dökülen terlerini sildi. Güneş, Azıtepe'nin üstüne dek yükselmişti.

—Hanım, dedi, bırak da şunları suya, gel ağzımıza iki lokma atalım.

Hanımı, fideleri su dolu leğene bıraktı. İkisi birlikte, sekilerin yanındaki merdivenlerden eve çıktılar. Çocuklar evde yoktu. Sabahtan taşıma arabalarıyla ileriki köyün okuluna gitmişlerdi. Ta akşama dönerlerdi. Hanımı hemen yemekleri hazırladı, talvarın altındaki masaya sofrayı kurdu. Bir de ayran çalkaladı. Masaya oturdular. Anamur'un sahil köylükleri ayaklarının altındaydı. Doyana kadar konuşmadan kaşık salladılar. Yemekten sonra, Teke Kâzım, önünde uzayan bahçelere baktı. Pıtrak gibi dolu erik dallarına, yüklü zeytinlere baktı. Limon ağaçlarının dallarında hâlâ limon vardı. Bir yanda üzeri açılmış eğme demirlerin altında kırmızı kırmızı çilekler parlıyordu. Güller renk renk açmıştı. Evin damını saran begonvillerden morumsu çiçekler gülümsüyordu. Yaseminler, yürek hoplatan kokularını salmaya başlamışlardı. Sardunyalar, kıpır kıpır kırmızıya boyuyordu elini uzatabildiği yeri. Hanımının getirdiği demli çayı yudumlarken,

- Hanım dedi, inat da bir muratmış. İnat etmesem, adım Tekeye çıkmasa şimdi bu muradı nasıl görürdük?...

İÇİNDEKİLER

4 _____Öykünün Yükselişi
6 _____Hayatın Sesleri Ve Yüzleri
7 _____Mutlulukları Tüketir Hasret
8 _____Bir Yılbaşı Düşü
10 _____Emerikın Kahvesi
13 _____Seçim-Geçim-Devri Daim
16 _____Savaş Bu! Anşa Kız'ın Düğünü Değil!
18 _____Bir Nevruz Düşü
22 _____Çocuk Olmak İsteyen Çocuk!
23 _____Karne
24 _____Bir Adam
26 _____Filistin Ayakta
27 _____Acılar, Aydıncıklar
29 _____Esaretten Kurtuldum
31 _____İnadın Muradı

EMEĞİN SANATI E-KİTAPLIĞI

Şiir Dizisi:

1- Kalp Örsünde Karanfil - ALİ ZİYA ÇAMUR
2- Arsız Akrostiş - SERKAN ENGİN
3- Diplerin Zirvelere Uçurumlardır Yolu - ADNAN DURMAZ
4- Acının Ucu - HAMZA İNCE
5- Yıldızlı Gece Kanamaları – İRFAN SARİ
6- Öfkeye Tutunmak – ERCAN CENGİZ
7- Semahlar, Horonlar, Gowendler – YAŞAR DOĞAN
8- Militan Bir Ağrı – MELİH COŞKUN
9- Söylenmemiş Sözdeyim – ABDULLAH KARABAĞ
10- Yaralı Ağaç – MEHMET RAYMAN
11- Bahara Gebe Düşlerim – SEVGİNAZ İNAL
12- Dene Ve Yenil – UYSAL HİMMET ASLAN
13- Mevsim Değirmeni – MEHMET GİRGİN
14- Seksen Kere Söyledim – ŞEREF ÖZTÜRK (Usta)
15- Dilbaz Şiirler – SERKAN ENGİN
16- Naif Buğday Tarlaları – MEHMET GİRGİN
17- Yıldız Dalı Yasaklı Gönül - ABDULLAH KARABAĞ

Anlatı Dizisi:

1-Ofir'e Yolculuk – MUHAMMET DEMİR
2-Uysal Cinayetler (Roman) - SERKAN ENGİN
3-Hayatın Sesleri ve Yüzleri – Erdoğan Tezgiden

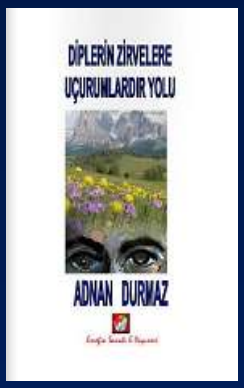
Düşünce Dizisi:
1- Gölge Boksu – SERKAN ENGİN
2- Umut Sarkacında Yaşam – ALİ ZİYA ÇAMUR

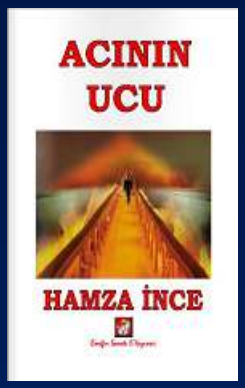
http://emeginsanatie-yayinevi.blogspot.com

http://issuu.com/emeginsanati

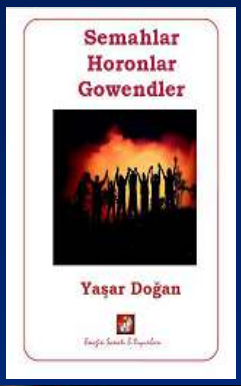

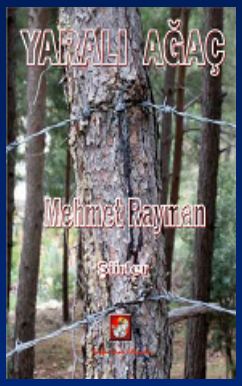

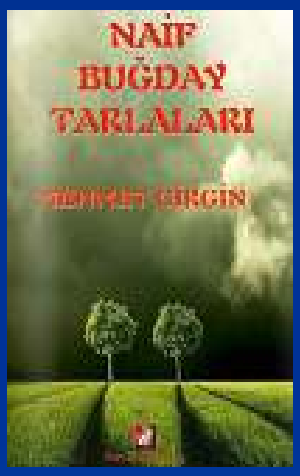

Emeğin Sanatı E-Kitaplığı